որովհետեւ տէր չէ մնացել. բայց ես եթէ կարելի լինէր այդ ամէնը այս խեղճ ազատ եալ գերեաց կը բաժնէի, որոնք ամէն բան կորուսած են եւ ո՛յ գիտէ ո՛ւր եւ որո՞նց ստացուածքը եղել են իրենց կանայքն ու զաւկըները:

Եւ այս խօսքերը զրուցելուն՝ գլուխը անդին կը դարձնէր կորովի մարդը, ծածկելու համար երկու կաթիլ արտասուք, որ իւր աչաց մէջ փայլեցան՝ բայց հոն մնացին գամուեցան, վասնզի իշխանութիւն ունէր նա իւր անձին մինչեւ իւր արտասուաց վրայ:. Ուստի Գուրգէն այս միջոցիս սկսաւ զննել այդ անսովոր մարդը, որ հայ ժողովրդականի տիպն էր. դէմքին վրայ հաստատամտութիւն եւ կորով յայտնի կ'երեւէին. եւ որ տեսնելով թէ դիտողութեան նպատակ է դիմացնին իւր սուր աչքերը իշխանին վրայ ձգեց շեշտակի եւ մէկ հայեցուածքով տեսաւ երիտասարդութիւն, վստահութիւն մինչեւ յանդգնութիւն եւ անհոգութիւն իւր քաշութեան եւ զօրութեան: Պարզ երեսին վրայ փոքրիկ կնճիռ մը նաեւ չէր երեւէր, երկու լուսալիր, զուարթ եւ մեծ սեւ-սեւ աչքեր ուրախութեան փայլ կը սփռէին ուր որ նայէին. ամէն անդամները համեմատ կին եւ վայելուչ. հագուստը թեպետ պարզ՝ ունէր իր պերճութիւնը, զէնքերը եւ սպառազինութիւնը թեպետ երկաթեայ՝ բայց ունէին իրենց զարդերն ոսկուոյ եւ արծաթի. ձին, որ ծառայ մը բռնած կը սպասէր քիչ մը հեռու, Հայաստանի նժոյգ մ'էր անխառն եւ հարազատ, որ իւր տիրոջմեն աչքը չէր զատէր եւ փոքրիկ խխնջիւններով կ'իմացնէր իւր ներկայութիւնը: Իսկ իշխանը դառնալով՝ «Հիմա, Ցոլակ, հիմա» կ'ըսէր, եւ նա կը հանդարտէր:

— Երթալու միտք ունի՞ս, Գուրգէն իշխան,— հարցուց Յովնանը իւր անտարբեր կերպով:

— Այո՛,— Յովնան եղբայր,— պատասխանեց Գուրգէն, բայց մեր առջի խօսակցութիւնը այնչափ կարեւոր է, որ չեմ կրնար առանց քանի մը հարցմունք ընելու քեզմէ բաժնուիլ:— Հիմա դուք սասնեցիքդ այդ քաջութեան գործը կատարեցիք, բայց վաղը ինչ պիտի ընէք, երբ ամիրապետը այդ Իւսուֆի տեղ Եաղուպը, Իպրահիմը, Աբդլան